

Liefde en ontgoocheling

De waarvertelde roman van Gie Bogaert

Driekwart jaar nadat André Van Halewyck werd ontslagen door Kritak staat hij er met een eigen uitgeverij. Vandaag liggen de eerste acht titels in één klap op de plank. De eerste roman die van de persen rolt, is van Gie Bogaert.

De auteur over de liefde, vertellen en de liefde voor vertellen. En over ontgoocheling, liefde en de ontgoocheling van de liefde.

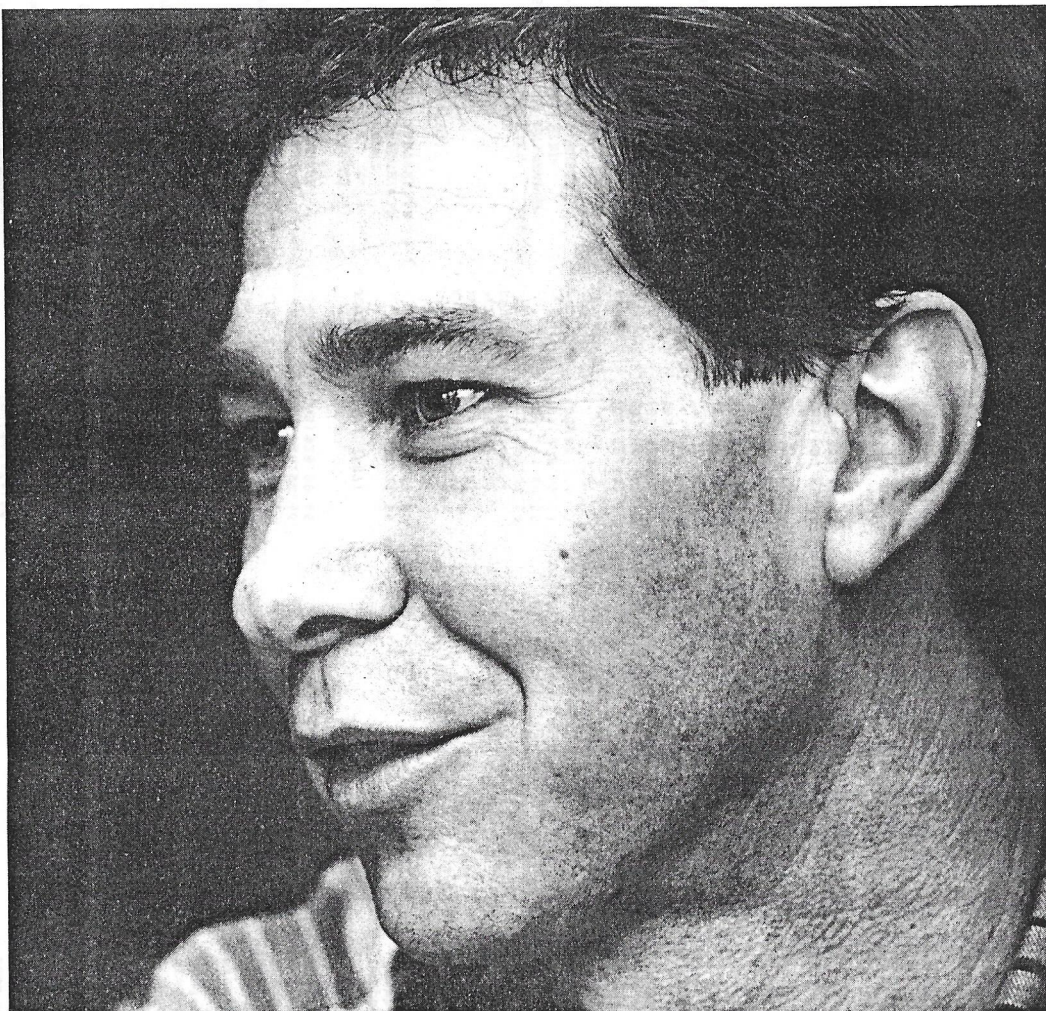
Van onze redactrice
Martine Cuyt

MET zijn nieuwe titel 'Wat we met de liefde doen' zet Gie Bogaert (37) een stap verder in zijn schrijverschap. Je voelt nog steeds zijn liefde voor het kortverhaal, ook al prijkt er 'roman' op de flap. Maar in tegenstelling tot zijn voorgaande romans 'Wat kwaad doen de tovenaars?' en 'Keizer Doede' is de nieuwe minder literair gewrocht. 'De liefde' laat zich vlotter lezen.

Gie Bogaert is een luisteraar, zegt hij, en dat lees je ook. Maar hij is duidelijk ook verteller. Dat merk je evengoed in zijn boeken. En tijdens een gesprek bij hem thuis, op de Antwerpse Linkeroever.

"Ik vind het ontzettend boeiend om naar verhalen te luisteren", zegt de auteur. "Zoals één van de personages in het boek zegt: 'Er zijn mensen die goed kunnen luisteren en er zijn mensen die goed kunnen praten'. Ik kan goed luisteren. Dat heeft vooral met mijn opvoeding te maken, denk ik. Ik ben altijd de jongste geweest: thuis, op school, in de familie. De jongste moet altijd zwijgen en luisteren."

"En als hij dan al het woord krijgt, moet hij alles zo accuraat mogelijk for-

Gie Bogaert.

▷ GvA-foto: Bert Hulselmans

muleren. Met zo weinig mogelijk woorden zo veel mogelijk zeggen. Zo schrijf ik ook."

"Mijn schrijven is invullen, navertellen. De meeste verhalen uit 'Wat we met de liefde doen' zijn waar verteld. Ik heb in eerste instantie geobserveerd, gehoord, gezien en gelezen. Ik heb nauwelijks verzonnen, natuurlijk wel verdicht en bijgeschaafd."

Bij de verdichting is Bogaert niet bezwarend literair te keer gegaan: "Mijn twee vorige romans waren meer literaire puzzels, bekend de auteur. "Alles verwees naar alles. Ik heb nu doelbewust de roman leesbaarder willen houden."

Ook wat minder pessimistisch, zegt hij. Hoewel in elk hoofdstuk nog melancholie spreekt.

"Ik heb het eind met opzet opener gelaten", betoogt de auteur.

Grenzeloos

"Mijn generatie is opgegroeid met een vooruitgangsideaal. Ik heb niks meegeemaakt: geen oorlog, geen recessie, geen crisis. Een autoloze zondag was zowat het enige. Het zou alleen maar beter worden als we groot en sterk zouden zijn. Maar nu we groot en sterk zijn, blijkt dat grenzeloze optimisme niet gewettigd. Daar hou je een flinke kater aan over. Dat is ook mijn ontgoocheling, denk ik."

"Koen Peeters en ik behoren tot dezelfde generatie. Koen gaat in zijn boeken op

zoek naar de wortels van het optimisme. Ik hou me meer bezig met de ontgoocheling die daar nu het gevolg van is."

De ontgoocheling is legio in 'Wat we met de liefde doen'. Maar ook: hoe mensen proberen er mee om te gaan en verder te leven. Bij Bogaert halen precies die verhalen het boek.

"De grote drama's, de situaties die exploderen halen de kranten. Bij mij vind je de situaties die niet exploderen. Mensen proberen zo goed en zo kwaad het kan met ontgoocheling te leven. Ze gaan uit elkaar, maar houden contact. Aan het eind zitten Mady en Paul naast elkaar op de sofa. Mijn personages proberen er zich doorheen te slaan. Ze revolteren niet, ofwel denken ze er niet aan of misschien weten ze dat dat niet de juiste oplossing is. Het meisje dat op de dakrand staat, springt uiteindelijk niet."

"Ik heb voor het eerst van mijn personages gehouden", merkt Gie Bogaert bij zijn vierde boek.

"Eerder was er een veel grotere afstand. Ik denk dat ze gewoon sympathieker, misschien ook herkenbaarder zijn geworden. Het rariteitenkabinet uit mijn vroegere werk is verdwenen. De appartementsgebouwen op Linkeroever zitten vol van het soort mensen uit mijn nieuwe boek."

Die mensen doen hun verhaal aan Paul in het eethuis van Sam. Gie Bogaert laat zijn personages hun verhalen overdoen, maar moraliseert nergens. Hij laat de

conclusie aan de lezer over. Dat merk je ook aan het vaak pointeloze eind aan de diverse verhalen.

Vliegpatronen

De 23 hoofdstukken hebben stuk voor stuk de kracht van het korte verhaal. Daarnaast genieten ze van de voordelen van een roman: het eethuis van Sam vormt het hoofddecor, de personages figureren vrijuit door de hoofdstukken. Gie Bogaert noemt het boek dan ook graag een verhalenroman.

De ondertitel heet 'Vliegpatronen'. De vlucht van de vlieg is onvoorspelbaar, zo ook het gedrag van de mens, spelt de auteur.

"Hoe alleदाags ze ook zijn, wat de figuren zeggen en hoe ze reageren, het blijft altijd onvoorspelbaar. Eigenlijk zijn die vliegpatronen levenspatronen."

"Ik vind het goed dat het woord liefde in de titel staat. Troost is het minste wat ze elkaar kunnen bieden. Voor sommigen is dat ook voldoende. Liefde is een groot woord."

"Ik weet niet zo goed wat we met de liefde doen. Misschien is de liefde de enige remedie tegen wat er fout loopt. Bij ons allemaal. Maar het kan ook omgekeerd zijn: misschien loopt er zoveel fout omdat we niet met de liefde kunnen omgaan."

■ Gie Bogaert: 'Wat we met de liefde doen'. Van Halewyck, 166 blz., 598 fr.

Van Halewyck: de eerste acht

1. Luc Huyse en Kris Hoflack (red.): De democratie heruitgevonden. Non-fictie.
2. Marc Hooghe: Het wordt nooit meer als vroeger. Non-fictie.
3. Dr. Li Zhisui: Het privé-leven van Mao. Non-fictie.
4. Marc Reynebeau: De pasvorm van de goede smaak. Essay.
5. Jozef Deleu: De jager heeft een zoon. Gedichten.
6. Gie Bogaert: Wat we met de liefde doen. Roman.
7. Philip Vandenberghe: Hotel Quidousse. Roman.
8. Ronald Giphart: Het feest der liefde. Roman.